

стављен ван закона и изгнан као и на други начин унесрећен нити му се може било шта учинити што по законској пресуди не одговара његовим правима и није сагласно закону земље. Поред ове Велике повеље о слободама, у Енглеској су донети и други важни акти, односно документи у којима су призната и садржана грађанска права и слободе. Пре свих, то је била Петиција о правима (Petition of Right) од 1628. год. која је имала да одржи корак са Великом повељом о слободама па је поред осталог гарантовала да нико не сме бити ухапшен и задржан у затвору без суђења, односно судске пресуде донете у законском поступку нити уклоњен са своје земље такође без одговарајућег законског поступка. Још важнији или, слободно можемо рећи, најважнији акт у историји заштите људских слобода је Закон о неповредивости човекове личности (Habeas corpus act) такође донет у Енглеској (1679) и то од стране Парламента. Овај акт штити личност и слободе појединаца од самовоље власти – управе и судства па се с правом сматра претечом модерног кривично процесног права јер садржи важне принципе и гаранције личне слободе човека у кривичном односно судском поступку. То су принципи који се односе на поступак притварања лица, његово задржавање (и трајање притвора) у притвору и остало и они и данас чине основу модерног кривично-процесног законодавства у већини цивилизованих европских и светских држава. Енглеска је важна још по једном акту – Закону о правима (Bull of rights) од 1689. год. који спада у истакнуте акте енглеске уставности, поред осталог и по томе што гарантује нека нова, пре свега политичка права (право грађана на подношење петиција краљу, право посланика на слободу говора, слободне парламентарне изборе) али и предвиђа неке нове елементе заштите личности човека, као што су забрана тражења претераног јемства, наметања претеране глобе или досуђивања окрутне и несразмерне казне. Осим Енглеске, још неке европске државе су се прочуле на плану признавања људских права и слобода као што су, рецимо, Шпанија или Пољска са своја два документа: Червињска и Једлњско-краковска привилегија (донете 1422. и 1430.) али и наша средњовековна Србија са својим чувеним Душановим закоником, донесеним на заседању Државног сабора у Скопљу 1349. год. Душанов законик је представљао покушај да се у Србији изведе кодификација и на једном месту регулишу сви важни друштвени односи али је важан и по томе што је утврдио положај властеле и цркве (њених великодостојника) и зајемчио њихова права, имовину и интегритет.